

Jinak má se však věc, pokud stížnost vidí nezákonnost v tom, že žal. úřad odepřel poskytnouti stěžovateli odbytné. Poule § 23 cit. stanov má se v případě, že okolnosti uvedené v § 14 stanov nastanou dříve, nežli dotyčná osoba má deset započítatelných let služby, poskytnouti odbytné. Jak bylo shora dovozeno, sluší sestátnění notářských úřadů na Slovensku, provedené po rozumu zákona č. 211/1920 pokládati za úřední organizaci ve smyslu cit. § 14 lit. c) stanov a tedy za okolnost, která odůvodňuje před uplynutím 10 započítatelných služ. let nárok na odbytné. Pak arcif neměl žal. úřad st-li odpírati nárok na odbytné a pokud tak v nař. rozhodnutí učinil, porušil tím zákon. Musilo proto nař. rozhodnutí v této své části zrušeno býti podle § 7 zák. o ss.

Č. 4927.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Jestliže úřad, neuznávaje nabývací hodnotu zcizitelem v přiznání udanou za správnou, oznámil jemu ve smyslu § 17 dávk. ř. č. 545/20 částku nižší, strana pak prohlásila s touto částkou nesouhlas, aniž údaj v přiznání učiněný odvolala nebo jinou hodnotu udala, může úřad, upustě od svého původního stanoviska, vzíti pro vyměření dávky za základ nabývací hodnotu zcizitelem v přiznání udanou, nejsa povinen dáti vyšetřiti hodnotu soudním odhadem.

(Nález ze dne 21. září 1925 č. 17.495.)

Věc: Marie H. v Č. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Notářským spisem ze 7. července 1921 postoupila st-lka a její manžel Josef H. usedlost č. — v Č. s pozemky ve výměře 3 ha 19 a 13 m² svému synovci za postupní cenu 4500 K a podotkli k vyměření poplatku, že postoupená živnost má cenu nejvýše 30.000 K. V přiznání k dávce z přírůstku hodnoty uvedla st-lka, že v r. 1872 při převodu s otce na nynější postupitele byla za zmíněnou usedlost se všemi zařízeními a pozemky ujednána cena postupní 3774 zl. 28 kr. a že cena postoupené nemovitosti (bez svršků a polí, které nebyly postoupeny) činila v r. 1903 asi 3500 K. Výměrem z 10. ledna 1923 sdělil vyměřující úřad zcizitelům, že hodlá vzíti za základ pro vyšetření přírůstku hodnoty obecnou hodnotu postoupené nemovitosti ke dni 1. ledna 1903 částkou 3000 K a vyzval je k vyjádření o této hodnotě do 14 dnů za následků stanovených v § 17 dávk. řádu. St-lka podala ve stanovené lhůtě vyjádření, v němž uvedla, že při soupisu majetku byla postoupená nemovitost oceněna ke dni 1. ledna 1914 15.254 K, ke dni 1. března 1919 na 27.130 K a že má tedy za to, že cena z r. 1903 — 3000 K vzata za podklad pro vypočtení přírůstku hodnoty jest nízká.

V platebním rozkazu byla pak za základ vzata nabývací hodnota ke dni 1. ledna 1903 podle údajů zcizitelů v přiznání k dávce částkou 3500 K, zcizovací cena částkou 30.000 K a dávka z přírůstku hodnoty vyměřena částkou 5881 K 78 h.

Ve stížnosti do tohoto platebního rozkazu podané vytýkala st-lka, že nabývací hodnota k 1. lednu 1903 byla vzata příliš nízko částkou 3500 K,

že v přiznání k dávce byla hodnota ta stejnou částkou uvedena jen z neporozumění a že ve vyjádření z 27. ledna 1923 se zcizitelé proti této hodnotě ohradili. Stížnost poukazovala na to, že již v r. 1872 byla táž usedlost koupena za 3774 zl. 28 kr. a za naturální výměnek, že obecná hodnota tamních pozemků v r. 1913 činila 800 až 1000 K za 1 korec a že dle mínění zcizitelů činila hodnota postoupené usedlosti v r. 1903 14.300 K. Pro případ pochybnosti o této ceně žádán soudní odhad. Zsv rozhodnutím z 5. března 1924 zamítl stížnost, poněvadž st-lka sama udala v přiznání k dávce nabývací hodnotu k 1. lednu 1903 částkou 3500 K.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Žal. úřad neuznáváje nabývací hodnotu zcizitelkou v přiznání udanou částkou 3500 K za správnou, oznámil jí ve smyslu § 17 odst. 2 d. ř. z r. 1920 čís. 545 Sb., že hodlá vzítí za základ pro vyšetření přírůstku hodnoty obecnou hodnotu nemovitosti ke dni 1. ledna 1903 částkou 3000 K. St-lka podala sice vyjádření shora uvedené ve stanovené lhůtě a prohlásila částku 3000 K úřadem předpokládanou za nízkou, neodvolala však udání o hodnotě nabývací v přiznání učiněné a také neudala jinou částku, kterou by jako hodnotu nabývací ke dni 1. ledna 1903 pokládala za přiměřenou, ba ani částku v přiznání uvedenou per 3500 K neprohlásila za nízkou.

Nebylo tudíž překážky, aby úřad upustil od svého stanoviska původního a vrátil se k tomu, co již původně učiniti mohl, totiž uznal udání strany v přiznání obsažené o nabývací hodnotě za správné. Když pak tak učinil, nebyl povinen zavéstí šetření o obecné hodnotě k 1. lednu 1903 soudním odhadem, jak stížnost za to má, neboť pak nastal stav v odst. 2 druhé větě § 17 dávk. řádu normovaný, za něhož úřad vyměří dávku dle udání strany, jež bylo uznáno správným.

Stížnost míní sice, že udání nabývací hodnoty ke dni 1. ledna 1903 obnosem 3500 K nemohl úřad vzítí za základ vyměření dávky, poněvadž prý udání to se stalo omylem a z nevědomosti. Tutéž námitku vznesla st-lka již v instančním odvolání, tvrdíc, že udání hodnoty 3500 K se stalo z neporozumění.

Ale jako v odvolání pro »neporozumění«, tak i ve stížnosti k nss-u pro »omyl a nevědomost« nevedla st-lka žádné konkrétní okolnosti, ze kterých by mohlo býti posouzeno, v čem mělo spočívatí »neporozumění« neb »omyl«, v čem neshoduje se snad stranou učiněné udání s tím, co udati bylo jejím úmyslem, či zdali jde o omyl početní a jaký. Není tudíž námitka ta provedena, jak toho vyžaduje § 18 zák. o ss.

Pouhé tvrzení, že v přiznání udaná hodnota není obecnou cenou nemovitosti, nýbrž že tato jest vyšší, nemůže na sankci, jakou dávk. řád v §§ 16 a 17 provází včasné podání přiznání a tudíž na závaznosti tohoto přiznání pro stranu ničeho měniti. Úřad jest — pokud sám nemá pochybnosti — oprávněn udání strany vzítí za základ vyměření dávky.

Na základě těchto úvah bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4928.

Dávka z přírůstku hodnoty: I. * Jde-li o vyměření dávky z přírůstku hodnoty z nemovitosti, které bylo nabyto smlouvou s měnno u, dlužno vždy vyšetřiti obecnou hodnotu v době nabytí. — II. * Pří-